

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 252/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., P. Pázmaňa 17A, Šaľa, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2Tos/96/2024 z 29. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tos/96/2024 z 29. januára 2025. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a prikázal krajskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 6 Tk 1/2019 z 29. apríla 2020 uznaný za vinného v bode 1/C obžaloby zo spáchania zločinu neoprávneného zaobchádzania s liekmi, liečivami a so zdravotníckymi pomôckami podľa § 170a ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), i) a j) Trestného zákona; v bode 2 obžaloby zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), i) a j) Trestného zákona, za čo mu bol podľa príslušných ustanovení Trestného zákona uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, trest prepadnutia vecí a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov. O odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 To 67/2020 z 24. novembra 2020 (vo vzťahu k osobe sťažovateľa) tak, že zrušil rozsudok

okresného súdu v časti výroku o vine, ako aj vo výroku o treste a ochrannom opatrení a sám uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), i) a j) Trestného zákona, za čo mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov, trest prepadnutia majetku a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov.

3. Z dôvodu, že 20. októbra 2023 bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnený pod č. 402/2023 Z. z. nález ústavného súdu č. k. PL. ÚS 1/2021-164 z 27. septembra 2023, ktorým bol vyslovený nesúlad § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy, podal sťažovateľ okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania vo svojej trestnej veci, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 21Nt/28/2023 z 25. septembra 2024 (vo vzťahu k osobe sťažovateľa) tak, že predmetný rozsudok okresného súdu z 29. apríla 2020 zrušil vo výroku o treste prepadnutia majetku a vo výroku, podľa ktorého sa vlastníkom prepadnutého majetku stáva štát, a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

4. Proti tomuto prvostupňovému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, poukazujúc na to, že okresný súd mal na základe návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania zrušiť všetky výroky o treste, a nie iba výrok o treste prepadnutia majetku. O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd na verejnom zasadnutí napadnutým uznesením z 29. januára 2025 (vo vzťahu k osobe sťažovateľa) tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil sťažnosťou napadnuté prvostupňové uznesenie okresného súdu v celom rozsahu, podľa § 394 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného poriadku s poukazom na § 401 Trestného poriadku povolil obnovu konania v prospech sťažovateľa vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 6Tk/1/2019, podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zrušil predmetný rozsudok okresného súdu z 29. apríla 2020 v spojení s predmetným rozsudkom krajského súdu z 24. novembra 2020 vo výroku o treste a vo výroku o ochrannom dohľade a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, podľa § 403 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby, ktorú podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom.

5. Sťažovateľ v aktuálnej ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že dôvod tzv. útekovvej väzby, ako ani dôvod tzv. preventívnej väzby nie je v jeho prípade daný, a zároveň namieta, že podľa jeho názoru sa krajský súd nedostatočne zaoberal možnosťou nahradenia jeho väzby.

6. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že sťažovateľ predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. februára 2025 (vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 135/2025, pozn.) už v minulosti namietal porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 135/2025-11 z 11. marca 2025 tak, že túto predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú, keďže z napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplýva, že by sťažovateľ svoju argumentáciu o neexistencii dôvodu väzby, resp. svoju argumentáciu o existencii výnimočných okolností odôvodňujúcich nahradenie väzby uplatnil vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania, v sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu alebo na verejnom zasadnutí

krajského súdu, na ktorom sa rozhodovalo o jeho sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, pričom v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti uplatnenie tejto argumentácie pred okresným súdom alebo následne pred krajským súdom ani netvrdil a ani žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal (napr. tým, že by k predchádzajúcej ústavnej sťažnosti priložil kópiu ním podaného návrhu na povolenie obnovy konania, resp. kópiu sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, resp. kópiu zápisnice z verejného zasadnutia krajského súdu o jeho sťažnosti).

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd na tomto mieste v prvom rade uvádza, že podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy, ústavný súd konštatuje, že uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 135/2025-11 z 11. marca 2025, ktorým ako neprípustnú odmietol predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti tomu istému napadnutému uzneseniu krajského súdu, nepredstavuje v konaní o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa prekážku rozhodnutej veci, keďže označeným uznesením ústavný súd rozhodoval len o podmienkach konania, pričom v aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa už bolo splnenie podmienok konania (na rozdiel od predchádzajúcej ústavnej sťažnosti) sťažovateľom preukázané – sťažovateľ totiž v aktuálnej ústavnej sťažnosti (na rozdiel od predchádzajúcej ústavnej sťažnosti) jednak výslovne tvrdí, že námietky, ktoré sú predmetom jeho aktuálnej ústavnej sťažnosti, uplatnil už aj v konaní pred krajským súdom, a zároveň toto svoje tvrdenie aj preukazuje k aktuálnej ústavnej sťažnosti priloženou zápisnicou z verejného zasadnutia krajského súdu.

9. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že aktuálnu ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia, a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6

dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež z čl. 6 ods. 1 dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby.

11. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu vydaným v konaní o väzbe (rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po povolení obnovy konania) a obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti uvedených článkov ústavy a dohovoru na väzobné konanie v jeho následnom štádiu) boli sťažovateľom formulované námietky porušenia označených článkov ústavy a dohovoru napadnutým uznesením posúdené ako zjavne neopodstatnené a ústavná sťažnosť v uvedenom rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru:

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

13. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas

d'alsieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

14. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Pri posudzovaní otázky rešpektovania alebo porušenia zákona musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013).

15. Dohovor v čl. 5 priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43). Článok 5 ods. 4 dohovoru poskytuje osobe, ktorá bola pozbavená slobody, právo aktívne žiadať o súdnu kontrolu pozbavenia slobody (Mooren proti Nemecku [GC], bod 106). Prieskumné súdne konanie musí byť v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj s účelom čl. 5, ktorým je ochrana jedinca proti svojvôli (Koendjibarie v. Holandsko, rozsudok z 25. 10. 1990, bod 27).

16. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pri rozhodovaní o väzbe musia byť súčasne splnené formálne predpoklady väzby, t. j. musí existovať uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení obvinenia, a materiálne predpoklady väzby, t. j. musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a že sa obvinený trestného činu dopustil. Zároveň musí existovať (trvať) niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 Trestného poriadku (III. ÚS 417/2011).

17. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval príslušný súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011). Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných

súdov, ktorý ich viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usposobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, IV. ÚS 237/2021).

18. Pri posúdení napadnutého uznesenia teda úlohou ústavného súdu nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu.

19. Krajský súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k existencii dôvodu tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa v podstatnom uviedol, že vzhľadom na charakter trestnej činnosti, ktorú sťažovateľ spáchal (za ktorú bol právoplatne odsúdený, pozn.), a dobu, po ktorú sa trestnej činnosti dopúšťal, a to nielen v rámci Nitrianskeho kraja, ale aj Trnavského kraja, pričom nedovolené lieky mal dodávať ďalším dílerom, resp. ďalším konzumentom, je podľa názoru krajského súdu daná obava, že by v trestnej činnosti mohol pokračovať, a takisto aj vzhľadom na kontakty, ktoré sťažovateľ má, je dôvodná obava, že by ušiel alebo sa skrýval, aby sa tak vyhol trestu, ktorý mu hrozí. Na závere o existencii dôvodov väzby u sťažovateľa podľa názoru krajského súdu nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ má vytvorené rodinné zázemie a v prípade prepustenia by šiel bývať do domu, ktorého je podielovým spoluvlastníkom, a po prepustení z väzby by pracoval ako vodič vo firme Paradiso v obci Kajal.

20. Pokiaľ ide o možnosť nahradenia väzby sťažovateľa, krajský súd v napadnutom uznesení poukázal, že sťažovateľ bol odsúdený za obzvlášť závažný zločin, pri ktorom v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu, pričom krajský súd u sťažovateľa takéto výnimočné okolnosti prípadu nezistil a nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka (aj s prípadným uložením primeraných obmedzení a povinností) by podľa názoru krajského súdu nebolo dostatočnou zárukou na elimináciu obavy z vyhybania sa trestnému konaniu a trestu, ktorý sťažovateľovi hrozí, a taktiež ani obavy z pokračovania trestnej činnosti sťažovateľom vzhľadom na závažnosť a charakter trestnej činnosti, z ktorej spáchania bol sťažovateľ právoplatne odsúdený.

21. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľove námietky neboli v súhrne spôsobilé spochybnit' ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

A. K dôvodu väzby:

22. Vo vzťahu k dôvodom väzby u sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený

výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci krajským súdom s dôsledkom porušenia základného práva na osobnú slobodu. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že posudzovanie existencie väzobných dôvodov je vecou často obťažnou a subtilnou a všeobecné súdy musia striktné vychádzať zo zistených konkrétnych skutočností zakladajúcich jednotlivé väzobné dôvody. Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie/predlžovanie je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Príslušné úvahy súdu by mali byť vyvedené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod. Do týchto úvah súdu sa ústavný súd cíti oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku Slovenskej republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto Slovenská republika viazaná (m. m. I. ÚS 348/2016).

23. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti podľa jeho názoru odôvodňujú dôvod väzby u sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky predostreté v ústavnej sťažnosti nespochybňujú záver krajského súdu o existencii dôvodu väzby u sťažovateľa. Krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov podporených vykonaným dokazovaním, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Možno tak konštatovať, že krajský súd dal primeranú súdnu odpoveď na dôvody, pre ktoré je daná dôvodnosť väzby sťažovateľa („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve z 10. 10. 2000, č. 36743/97). Riziko pokračovania v páchaní trestnej činnosti (za ktorú bol právoplatne odsúdený, pozn.) ako dôvodu preventívnej väzby bolo zo strany krajského súdu hodnoverne zdôvodnené poukazom na konkrétne skutkové okolnosti veci (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40) vrátane tých, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Ústavný súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje aj na svoju aktuálnu rozhodovaciu činnosť (III. ÚS 86/2023), podľa ktorej z pohľadu preventívneho účelu väzby nemožno vylúčiť ani také konanie obvineného, ktoré sa stotožňuje so skutkom, pre ktorý bolo vznesené obvinenie (resp. z ktorého spáchania bol sťažovateľ právoplatne uznaný za vinného, pozn.). Inak povedané, i samotné okolnosti trestného činu popísané v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku, a tým individualizujúce prípad sťažovateľa, môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody.

24. Je zároveň potrebné pripomenúť, že jednotlivé dôvody väzby sú naviazané na „dôvodnú obavu“ (§ 71 ods. 1 Trestného poriadku), čo znamená, že nie je reálne sa domnievať, že v tejto súvislosti musí byť naplnená požiadavka istoty vo vzťahu k preukázaniu konkrétnych skutočností, s ktorými Trestný poriadok v tejto súvislosti počíta. V týchto prípadoch nemožno vyčkávať až do okamihu, keď bude isté, že obvinený už naplnil niektorý z väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, pretože v takom prípade by sa takému konaniu už nedokázalo zabrániť

[m. m. Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 470/05 (104/2006 USn.), m. m. I. ÚS 65/2022].
Možno tak uzavrieť, že väzobné stíhanie sťažovateľa nebolo vo výsledku spochybnené.

B. K nenahradeniu väzby:

25. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že záver krajského súdu o nemožnosti nahradenia jeho väzby nie je dostatočne odôvodnený, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa uvedenej otázke venoval, keď poukázal na § 80 ods. 2 tretiu vetu Trestného poriadku, ktorý limituje možnosť uvedených náhrad väzby pri obvinení zo spáchania obzvlášť závažného zločinu len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu, pričom krajský súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa takéto výnimočné okolnosti prípadu nie sú dané.

26. Ústavný súd konštatuje, že zo strany krajského súdu síce naozaj ide o pomerne stručné odôvodnenie, ale ústavný súd v tejto súvislosti zároveň poukazuje na podstatnú skutočnosť, a to, že z kópie zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu, ktorú sťažovateľ priložil k aktuálnej ústavnej sťažnosti, nepochybne vyplýva, že sťažovateľ, ako ani jeho obhajca v konaní pred krajským súdom konkrétne netvrdili (a o to menej preukazovali, pozn.), že by v prípade sťažovateľa existovali konkrétne výnimočné okolnosti v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré by napriek právoplatnému odsúdeniu sťažovateľa za obzvlášť závažný zločin odôvodňovali nahradenie väzby sťažovateľa.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ak teda výnimočné okolnosti v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku nenastali, pričom sťažovateľ v konaní pred krajským súdom ani netvrdil, že by nastali, resp. všeobecný súd takúto okolnosť nezistil, nebolo ďalej nevyhnutné, aby krajský súd posudzoval jednotlivé možnosti nahradenia väzby osobitným, resp. detailným spôsobom, keďže nebola naplnená jedna z rozhodných okolností podmieňujúcich ich aplikáciu. Inak povedané, keďže sťažovateľ v konaní pred krajským súdom nedôvodil konkrétnymi výnimočnými okolnosťami v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku, ku ktorým by sa krajský súd mohol následne vyjadriť, možno uzavrieť, že krajský sa možnosťou zákonných náhrad väzby sťažovateľa ústavne akceptovateľne zaoberal.

28. Ústavný súd na základe uvedeného, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu